

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Monstris Et Monstrosis, Qvam Mirabilis, Bonvs, Et
Ivstvs, In Mvndo Administrando, Sit Devs, Monstrantibvs**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1647

§. 4. An, & quæ monstrositates sint in damnandis mansuræ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51168](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51168)

sed radiosa; venerabilis, non detestabilis;
non tegenda, sed suspicienda.

§. IV.

*An, & quæ monstrositates sint in damnandis
mansurae?*

E diuerso autem ad impios quod atti-
net, ob crimina sua notatos, aut etiam, ex
naturæ defectu, monstrosè natos, vtique
credibile est, eis quoque deformitates
suas, quæ veritati & integritati naturæ
non obstant, saltem in vestigijs quibus-
dam, relinquendas, cùm Apostolus dicat:

Omnes quidem resurgemus, sed non omnes im- 1. Cor. 15.
mutabimur. In quæ verba S. Ambrosius 51.

ait: *Omnes homines resurgent, sed soli, qui* S. Ambr.
regnaturi sunt, in gloriam mutabuntur. Vnde in Com-
& dicit Apostolus: Et nos immutabimur. Quòd ment.

si character, siue signum Christianismi,
quod quis accipit, in sacramento Baptis-
matis, & Confirmationis, aut etiam Ordinis,
in maiorem damnati pudorem crucia-
tumq; tum manebit; probabile est, etiam
gibbum, & tubera, & verrucas maculas-
que, & quicquid deformitatis propemodũ
damandus in hac vita habuit, etiam illi in
inferno mansurum. Cur enim ibi pulchri-
ores isti fieri deberent? qui etiam futuri

Q9 3

despera-

desperatione ex oculis & vultu omni relucente, defermiores sunt ac monstrosiores? Damnati certè nulla corporum pulchritudine gaudebunt, sed si ipsi monstra non erunt, certè horribilibus formis sui ipsorum & cacodæmonum vndique aspectis cruciabuntur. Quis enim solet esse plorantium, eiulantium, desperatorum vultus? nonne tristissimus? Quare non solum talibus in laruis mali dæmones sese conspicuos dabunt; sed ipsi quoq; homines in detestandâ formâ, se mutuò intuebuntur. Quod etsi longè certius est, quàm vitæ huius in illis monstrositates ad corporis integritatem, & naturæ humanæ veritatem non pertinentes perseveraturas, tamè & hoc ipsum non caret sua probabilitate. Non enim in gloriam, sed in ignominiam mutabuntur. Virtutem igitur colant, qui volunt sua monstrositate liberari, vt & ipsi in gloriam mutantur. Hæc autem de damnatorum mansura monstrositate, vt vero similiter creduntur, ita non asseruntur, vt certa. Quippe sapienter S. Augustinus scribit: *Quicumq; ab illa perditionis massa, que per Adam facta est, non liberantur, per Christum, resurgent quidem etiam ipsi, unusquisq;*

S. Aug. in
Enchirid.
ad Lau-
gent. c. 92.

rum sua carne; sed ut cum diabolo eiusq; Angelis puniantur. Utrum verò ipsi cum vitis & deformatibus corporum suorum resurgant, quæcumq; in eis gestarunt, inquirendo laborare quid opus est? Non enim fatigare nos debet incerta eorum habitudo, vel pulchritudo, quorum erit certa & sempiterna damnatio. Paulò tamen suprà ita loquitur: Neq; monstra, quæ nascuntur & viuunt, quamlibet citò moriantur, aut resurrectura negabuntur, aut ita resurrectura credenda sunt, ac non potius correctæ emendatæq; natura. Absit enim ut illum bimembrem, qui nuper natus est in Oriente, de quo & fratres fidelissimi, qui eum viderunt, retulerunt, & S. memoria Hieronymus presbyter scriptum reliquit: absit, inquam, ut hunc hominem duplicem, ac non potius duos, quod futurum fuerat, si gemini nascerentur, resurrecturos existimemus. Ita cetera, quæ singuli quicq; partus vel amplius, vel minus aliquid habendo, vel quadam nimia deformitate monstra dicuntur, ad humane nature figuram resurrectione reuocabuntur: ita ut singule anime singula sua corpora obtineant, nullis coherentibus, etiam quæcumq; coherentia nata fuerant: sed seorsim sibi singulis sua membra gestantibus, quibus humani

Qq 4

corporis

Vide S.
Thomam
in 4. cont.
gent. cap.
89.
S. Aug. in
Enchirid
c. 87.

S. Hiero-
nym. ad
Vitalcm.

corporis complectur integritas. Quid si enim vnus istorum sanctus, alter impius fuisset, nuncquid separandi essent, vt vnus in cælum conscendere posset, alter descenderet in infernum? Facilius esset credere, concretis corporibus mansuros, si vterq; peccando damnari meruisset. Quemadmodum autem Christus, etsi lateris, & à clauis relictas manuum pedumque cicatrices seruauit, easque admodum decoras Apostolis monstrauit, non tamen seruauit factas à flagris & spinis plagas; ita utique neque alij Martyres seruata gerent omnia eorum, quæ passi sunt, vestigia beato statui minus conuenientia. Pari pacto, neque damnati omnes defectus suos retinebunt, si quos retinebunt: sed eos duntaxat, qui poenam illorum exacerbabunt, non qui leuabunt. Mallent enim utique cæci esse, ne talia monstra cernerent, mallent surdi esse, ne conuitia sempiterna audirent; mallent gustu carere, ne fel draconum persentiscerent; mallent odoratu destitui, ne sulphur, & cadauerosum odorem execrandaque; narium pestem percipere cogentur: mallent & membris illis carere, quibus vstulati cruciantur. Cetera, quæ ad defor-

deformitatem spectant, credibile est, eos retenturos, non certum. Vnde & Poëtæ cecinerunt, varia apud inferos monstrastabulari. Quòd si autem ne damnati quidem amplius erunt monstrosi, quid queruntur de eo, quod sunt ad tempus, corriget autem Resurrectio pro æternitate, quæ illis, si voluissent, iucunda fuisset?

§. V.

In Sanctis, servata substantia integritate, solum deformitatem perituram.

Certius est, nihil fore in beatis sedibus monstruosum. *Indecorum quippe aliquid ibi non erit; ait Hipponensis antistes, sed quid quid futurum est, hoc decebit, quia nec futurum est, si non decebit. Resurgent igitur sanctorum corpora, sine ullo vitio, sine ulla deformitate, sicut sine ulla corruptione, onere, difficultate. In quibus tanta facilitas, quanta felicitas erit: quæ non esset, si aliquid mali ibi esset; sicut neque in terris calamitatis poena esset, si mali nihil esset. Qua de causa ita, alio libro, disputans de capillis resectis, qui beato in numero, non in quantitate omnes reddentur, ne totus hirsutus monstro similis efficiatur, subiungit: *Neg3 hoc ideo dixerim, quòd aliquid existimem cor-**

S. Augustin. in Enchirid. c. 90. & 91.

Idem lib. 22. de civ. cap. 19.

Qq s

peri